

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 722/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 29 września 2020 roku – II K 257/20			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut obrazy przepisów postępowania karnego, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez wybiórczą, fragmentaryczną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w wyniku czego wywieziony został błędny wniosek o braku podstaw	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	do warunkowego umorzenia postępowania karnego		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Rozważania wypada zacząć od stwierdzenia, iż uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest wprawdzie lakoniczne, co jednak nie uprawnia jeszcze do stwierdzenia, iż ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana przez Sąd meriti wybiórczo. Poza tym okoliczności przestępstwa zarzucanego, a następnie przypisanego oskarżonemu, do którego zresztą się przyznał, są bowiem na tyle ewidentne i jednoznaczne, że pozwalają w pełni na dokonanie kontroli instancyjnej zapadłego wyroku i ocenę, czy jest on słuszny. Apelacja zmierza do wykazania, iż zachodzą w niniejszej sprawie			

przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego.

Przypomnieć jednak trzeba, że zgodnie z treścią art. 66 § 1 i 2 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne wobec sprawcy przestępstwa zagrożonego karą nie przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

O ile uznać trzeba, że w świetle przyznania się oskarżonego do winy, okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości, a

oskarżony nie był wcześniej karany, to jednak są to tylko jedne z przesłanek zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Jak wynika z zacytowanej wyżej treści art. 66 k.k. dla zastosowania powyższego środka probacyjnego wymagane jest, aby zarówno stopień zawinienia, jak i stopień społecznej szkodliwości czynu nie były znaczne.

Z oceną apelującego, iż w niniejszej sprawie mamy do czynienia z nieznacznym stopniem zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu, nie można się jednak zgodzić. Przede wszystkim należy mieć na uwadze, iż oskarżony kierując pojazdem mechanicznym po drodze publicznej znajdował w stanie nietrzeźwości rzędu 1,38 – 1,57 mg/l wydychanego alkoholu w powietrzu. Jest to bardzo wysokie stężenie, aż ponad pięciokrotnie przekraczające dopuszczalną granicę

przestępstwa z art. 178a k.k.

Alkohol wpływa na zdolność psychofizyczną człowieka oraz ocenę rzeczywistości.

Warto zauważyć, że ustawodawca wprowadza penalizację kierowania pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym już na pułapie stanu po użyciu alkoholu czyli 0,1 do 0,25 mg/l wydychanego alkoholu w powietrzu (art. 87§ 1 k.w.). Znajduje to uzasadnienie w tym, że człowiek już przy takim stężeniu alkoholu nie jest w stanie bezpiecznie prowadzić pojazdu, bo alkohol wpływa negatywnie na jego psychomotorykę.

Upośledzenie to jest tym większe, im wyższy jest poziom alkoholu w krwi. Przyjmuje się, że już od stężenia 0,4 mg/l wydychanego alkoholu w powietrzu następuje niestabilność emocjonalna człowieka, pojawiają się u niego błędne sądy, zaburzenia koncentracji uwagi i niezborność ruchowa. Natomiast, gdy stężenie to

przekracza granicę 0,7 mg/l pojawiają się m.in. chaos myślowy, zawroty głowy, czy też trudności w trzymaniu równowagi (por. „Wybrane problemy toksykologii alkoholu oraz oceny stanu trzeźwości” [w:] Problematyka prawna i techniczna wypadków drogowych – Instytut Ekspertyz Sądowych, Kraków 1995, str. 434).

W przypadku oskarżonego stężenie alkoholu było wysokie, wyraźnie przekraczające wyżej wspomniane progi, jak i kilkukrotnie przekraczające dopuszczalną normę zawartości alkoholu w organizmie, co już samo w sobie wskazuje, iż stopień naruszenia przez niego reguł ostrożności (zasada kierowania pojazdem mechanicznym w stanie trzeźwości) był znaczny.

Jednocześnie oskarżony jest osobą dorosłą i niewątpliwie w pełni znany jest mu

destrukcyjny wpływ alkoholu na sprawność psychofizyczną kierującego pojazdem. Nie powstrzymało go to jednak przed kierowaniem pojazdem mechanicznym w stanie tak znacznej nietrzeźwości, bez liczenia się z bezpieczeństwem innych uczestników ruchu drogowego.

Stopień jego zawinienia oraz stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu nie może więc zostać uznany jako nieznacznym, gdyż w istocie był on wysoki.

Niczego tu nie może zmienić powoływanie się przez skarżącego, że oskarżony nie kierował samochodem, lecz pojazdem wolnobieżnym, który może rozwinąć tylko niewielką prędkość. Trzeba bowiem mieć na uwadze, że realne zagrożenie na drodze publicznej bierze się nie tylko z rozwijanej prędkości przez dany pojazd, ale także z jego gabarytów, masy (a ta w przypadku

pojazdu, którym kierował oskarżony była znaczna), a przede wszystkim z nieprzewidywalnych manewrów, jakie może podejmować pijany kierowca takiego pojazdu.

Nie jest też zasadnym podnoszony w apelacji argument, iż czyn miał miejsce na drodze technicznej, gdzie ruch pojazdów i pieszych praktycznie nie występował. Oskarżony kierował bowiem pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości po drodze publicznej, asfaltowej, równoległej do trasy S – 8, do której dochodziły drogi z innych miejscowości jak choćby: C., H., czy O.. Także pora zdarzenia (godziny popołudniowe), też nie była tego rodzaju, aby zakładać, iż ruch drogowy wówczas nie istniał. Trzeba też mieć na uwadze, że oskarżony, zanim znalazł się wraz z kierowanym przez siebie pojazdem w rowie, zdołał ujechać niewielki odcinek drogi, jednakże planował on dojechać do

miejsowości J..
Od deklarowanego
przez oskarżonego
miejsca rozpoczęcia
podróży (wysypisko
śmieci w T.) do
J. jest natomiast
około 9 km. drogami
publicznymi.

Nie ma też
wpływu na wysokość
stopnia zawinienia
oraz społecznej
szkodliwości
popelnionego czynu
tłumaczenie
oskarżonego, iż
konieczność
odebrania ładowarki
wyniknęła nagle. Nie
jest to okoliczność,
która mogłaby w
dostatecznym
stopniu
usprawiedliwić
pijanego kierowcę.
Każda inna
alternatywa
(wynajęcie innej
osoby do
kierowania,
przypilnowanie
sprzętu do
następnego dnia,
przełożenie
transakcji) byłaby
w takiej sytuacji
daleko lepszym
rozwiązaniem, niż
decydowanie się na
kierowanie
pojazdem
mechanicznym w
stanie znacznej
nietrzeźwości.

Oczywistym jest,
że orzeczony zakaz
prowadzenia

pojazdów mechanicznych, może spowodować komplikacje w życiu oskarżonego, lecz jest to nieuchronna konsekwencja jego nieodpowiedzialnego zachowania, jakim było kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości. Ponadto sytuacja życiowa, czy też rodzinna oskarżonego, podobnie jak uprzednia niekaralność, czy też przyznanie się do winy, nie mają wpływu na ocenę stopnia zawinienia, czy też stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu (art. 115 § 2 k.k.). Mogą one mieć jedynie znaczenie dla wyboru rodzaju kary, jej wymiaru, czy też na ocenę prognozy kryminologicznej przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary. Tak też zresztą okoliczności te zostały potraktowane przez Sąd I instancji, który wymierzył oskarżonemu karę w granicach dolnego zagrożenia ustawowego, a środek karny i

świadczenie
pieniężne zostały
wymierzone wręcz w
najniższej możliwej
wysokości,
przewidzianej w
ustawie.

Skarżący
kwestionuje również
powoływanie się
przez Sąd Rejonowy
na nagminność
przestępstw,
polegających na
kierowaniu
pojazdami
mechanicznymi w
stanie nietrzeźwości.
Jest to w istocie
fakt notoryjny, gdyż
codziennie media
donoszą o kolejnych
przypadkach tego
rodzaju przestępstw.
Wbrew
twierdzeniom
skarżącego,
nagminność
przestępstw tego
rodzaju, jakie
popelniał oskarżony,
może być
poczytywana jako
okoliczność
obciążająca przy
wymiarze kary. Tak
właśnie okoliczność
tę zakwalifikował
Sąd meriti, co
wprost wynika z
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku. Nie
wpłynęła ona jednak
w istocie na
jakieś zaostrenie
wobec oskarżonego
reakcji karnej, skoro
– tak jak już

wyżej wspomniano – wymierzona wobec oskarżonego kara jest maksymalnie zbliżona do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a środek karny i świadczenie pieniężne nie mogło być już niższe. Nagminność przestępstw nie jest natomiast przesłanką, o jakiej jest mowa w katalogu wskazanym w art. 115 § 2 k.k., a więc i tak nie ma ona znaczenia dla ustalenia stopnia społecznej szkodliwości czynu, a tym samym dla istnienia, bądź nie, przesłanek dla warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Reasumując stwierdzić należy, iż w okolicznościach rozpoznawanej tu sprawy wykluczonym było przyjęcie, aby stopień zawinienia i stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego przestępstwa nie był znaczny. Tym samym brak było podstaw do warunkowego umorzenia wobec oskarżonego

postępowania karnego.		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Ponieważ zarzut skarżącego nie był zasadny, o czym była już mowa wyżej, wniosek nie podlegał uwzględnieniu.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		

<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Całość zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Zarzut skarżącego zmierzający do jego zmiany nie okazał się zasadny, o czym była już mowa wyżej. Dlatego też zaskarżony wyrok, jako słuszny i odpowiadający prawu, podlegał utrzymaniu w mocy.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do			

dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 636 § 1 k.p.k., przy czym wysokość opłaty za drugą instancję została ustalona na podstawie art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późn. zmianami).	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia	
------------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana